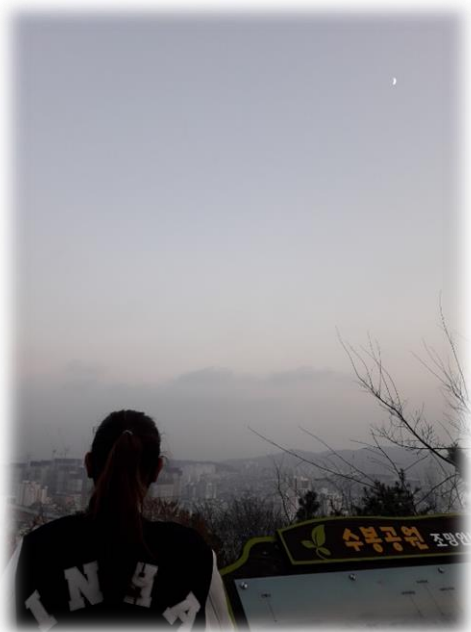

Dél-Korea: Inha University

Már régebben elhatároztam, hogy mivel Európán belülre jóval egyszerűbb eljutni, egyetem alatt megpróbálok messzebbre is eljutni. Így hosszabb időt tudtam az Magyarországtól sokkal távolabb tölteni. Szerintem ez azért is egy fantasztikus lehetőség, mert az egyetemek mindkét oldalról tudnak segíteni mindenféle dologban (különböző ügyintézés, szállás...), így kevésbé elveszett az ember. Valamint én a kollégiumban laktam és a nemzetközi hallgatók közös chat-jének segítségével is olyan emberekkel voltam szinte mindig körülvéve, akik hasonló helyzetben voltak, így nem kellett mindent teljesen egyedül megoldanunk egy eleinte teljesen idegen közegben.

Az egyetemi jelentkezési folyamatnak két nagyobb része van, először az itthoni mobilitási pályázatra kellett beküldenem a honlapon szereplő dokumentumokat. Miután a BME jelölése/ajánlása megérkezett, a kinti egyetem vette fel velem a kapcsolatot, hogy a kijelölt oldalukra a határidőig fel kellett tölteni a dokumentumokat (ezek közül néhány a korábban már a BME-n

leadott volt). Szerencsére a jelentkezési folyamat során szükséges információt sikerült megtalálnom az egyetemi honlapokon. Viszont, amikor segítség kellett vagy nem volt valami egyértelmű, mind a magyar, mind a koreai oldalon nagyon segítőkész koordinátorok vannak, akiktől segítséget tudtam kérni.

Az ilyen mobilitási programoknak másik előnyük a különböző ösztöndíj-lehetőségek. Habár a Campus Mundit meg szerettem volna pályázni, viszont amikor leadtam a jelentkezésem a mobilitásra, kiderült, hogy sajnos nem elég magas az átlagom hozzá. A kinti egyetem is ajánlott egy ösztöndíjat, amit a koreai állam biztosít néhány külföldről érkező hallgatónak, viszont erre csak kevés embert választottak, így végül csak saját és családi támogatással rendelkeztem.

A következő nagyobb lépés, miután elfogadta a jelentkezésemet a kinti egyetem is, a vízum ügyintézés volt. Szerintem ez ijesztőbbnek hangzik, mint amilyen valójában. A nagykövetség honlapján le van írva minden fontos információ és az ügyintézők ott is nagyon kedvesek és segítőkészek. Ha jól tudom a covid-járványhelyzet előtt és talán már mostantól nem kötelező a vízum a Magyarországról Koreába történő beutazáshoz, csak a K-ETA dokumentum. Viszont, amikor én utaztam ki, akkor kötelező volt és visszatekintve sokkal egyszerűbb volt így, mivel sokat hallottam a szobatársaimtól, hogy a járványügyi intézkedések mellett a vízumnélküliség mennyivel megnehezítette a

reptérről való kijutásukat. (Ők Angliából jöttek és nekik akkor sem kellett vízum, viszont utána az Inha

University nemzetközi irodája sokat segített nekik az utólagos vízum-igénylésben és egyéb ügyintézésben.) Szóval habár kiutazás előtt soknak tűnhet ez a plusz ügyintézés, én mindenképpen ajánlom ezt. Valamint célszerű időben elkezdni összeszedni a vízumhoz szükséges papírokat, viszont figyelni kell azoknak az érvényességére. Az összes dokumentumok leadása után viszont 2 hét alatt megkaptam a vízumot.

Végül két félévet töltöttem Dél-Koreában, azonban a nyári szünetre hazajöttem közben. Első alkalommal, mivel eléggé félttem, hogy hogyan fog menni minden és a járványhelyzettel (karanténnal és járat-törlésekkel) is számolva majdnem egy hónappal az első tanítási nap előtt utaztam ki. Szerencsére minden jól ment és az akkor még 14 napos karantén után a kollégiumba is hamarabb berendezkedhettem, mint sokan mások. (2021 végétől csak 10 nap a karantén.) Így volt időm, hogy még a tanítás kezdete előtt kicsit felfedezzem a campust és környékét. Az első szabadon töltött hetem alatt látogattam el először egy nemzetközi gyülekezetbe is, ahol több emberrel is

megismerkedtem, például másik incheoni egyetemek hallgatóival. Habár néhány nehezebb dologban segítettek a helyiek, alapvetőbb dolgokat magunktól kellett kitapasztalnunk, például mit hol érdemes venni.

A campus nagyon nagy és sok szép és praktikus hely és épület van a területén, valamint rengeteg lehetőség van sportolásra is. Az egyetem környékén sok bolt, étterem és kávézó van, szóval nem kell mindig nagyon messzire menni és a még egy metrómegálló is van a campus egyik végénél. Az egyik legjobb dolog, hogy körülbelül 20 perc alatt el lehet jutni a tengerhez és néhány gyönyörű park is van a közelben.

A második kiutazásomnál kevésbé izgultam, mivel már tudtam, hogy mire számítsak. Azonban mivel a járatomat törölték, nem tudtam megint korábban kiutazni, így az első néhány tanítási napot még karanténban töltöttem, viszont ez sem jelentett nagyobb problémát, mivel még mindig minden órám online volt. Újra a kollégiumot választottam szállásként és ebben a félévben talán még az előzőnél is jobban összebarátkoztak az emberek a folyosónk majdnem egészéről és több közös programot is szerveztünk. Karácsony közeledtével például tartottunk adventi kalendárium-készítő estét és mézeskalácsház építő versenyt. Szóval a sok különböző nemzetiség és szokások ellenére is egy jó, összetartó közösség jött létre.

Az egyetemi oktatás nagy része 2021 őszi félévében is nagyrészt online zajlott, azonban a félév második felétől néhány gyakorlatibb óra offline volt és volt néhány olyan tárgy is, ahol csak az év végi vizsga volt élőben. A számonkérés néhány tárgynál csak (többnyire írásbeli) midterm és final vizsgákból áll, viszont vannak olyan órák, ahol csupán félévközi munkák eredményéből áll össze a végső jegy. Az órák nagy része érdekes volt, nekem például nagyon tetszett a Korean Culture Through Films nevű kurzus, amit egy nagyon kedves koreai rendező tartott. Ezt habár nem tudom elfogadtatni a BME-n, mégis megérte, mivel átfogóan tanulhattam a koreai kultúráról és különböző filmet is láthattam. Szerencsére vannak olyan tárgyak is, amelyeket sikerült elfogadtatnom. Az ezzel kapcsolatos ügyintézésre is nagyon oda kell figyelni, mert tavaszi félévek után (nyáron) szokták átsorolni a hallgatókat a teljesített kreditek alapján, ezért ha az ember nem fogadtatja el időben a tárgyait és így nincs meg két félév alatt 46 kredit, akkor az problémát jelenthet.

Mivel nekem az összes órám végig online formában zajlott, jutott időm utazni is. Többek között eljutottam az érdekes történelemmel rendelkező Suwonba és Yonginba, meglátogattam egy magyar cserediák ismerősömet Daejeonban és elmentem az ország túlsó sarkában lévő gyönyörű Busanba. Valamint nem utolsó sorban Ganghwa szigetére, ahonnan át lehet nézni Észak-Koreába és persze Szöulban is rengeteg időt tudtam tölteni.

Amikor először kiutaztam, körülbelül csak elolvasni tudtam csak a koreai írásjeleket, azonban egy év nyelvtanulás után nagyon alapszinten akár meg is tudom értetni magam. A koreai emberek alapvetően

nagyon kedvesek és segítőkészek, viszont nem mindenki tud vagy hajlandó megszólalni angolul, de sokan szívesen beszélnek fordítók segítségével. Olyan helyeken viszont, ahol kevesebb külföldi szokott járni, kíváncsiságból kicsit megnézik az embert, gyerekek néha oda is jöttek hozzánk köszönni, hogy gyakorolják az angolt vagy hogy csak megkérdezzék, honnan jöttünk, és amikor egyszer kicsit elveszettnek tűntünk volt, hogy egy koreai bácsi magától jött oda, hogy segítsen. Szóval szerintem alapvetően jól jön, ha kiutazás előtt legalább olvasni megtanul az ember (mindenképp jó menüknél és közlekedésnél, annak ellenére is, hogy az utóbbi általában angolul is ki van írva), viszont anélkül is lehet boldogulni.

